

Entre tots

26/XI/1982

La preposició forta *entre* denota diversos tipus de relació, tal com podem veure fàcilment en els exemples següents, que no cal pas explicar: *Cau entre la font del Ferro i el grau dels Bigordans, Ens hem de veure entre tres quarts de cinc i un quart de sis, Entre tots plegats ens vam poder sortir, Entre tu i jo no hi ha cap secret.* En tots els casos, però, sigui quin sigui el significat o el tipus de relació que denoti aquesta preposició, introdueix uns termes de l'oració que revesteixen la forma del plural, car aquest significat o relació és sempre separació, relació mútua, distància, acció recíproca, participació, etc., idees, totes elles, que exigeixen la concurrència de dos o més elements. Notem que aquesta pluralitat tant pot ésser expressada pel un element que revesteixi gramaticalment la forma del plural com per conjunt de dos elements enllaçats amb la conjunció *i*: *Ho farem entre tots plegats* o *Ho farem entre tu i jo.* Només en algun cas especial, com en l'expressió *entre setmana*, trobem aquesta preposició introduint un terme del singular, i encara és ben evident que aquest nom, *setmana*, comporta una clara idea de pluralitat en el seu significat. El mateix caldria dir d'altres noms com *gent, bosc, etc.*, davant els quals potser algú usaria també la preposició *entre*, encara que seria més normal, aleshores, de recórrer a *entremig*.

Però no són pas aquests casos especials que volem comentar, sinó els generals, que si bé no sembla, certament, que hagin d'originar cap punt conflictiu, quan esdevenen complexos, més complexos que no pas els exemples gramaticals, habitualment simples i concisos, no deixen d'oferir-nos alguna mostra de construccions defectuosament resoltes. Ja se sap, és clar, que les frases complexes són sempre més difícils de resoldre i més propícies a l'error que no pas les simples. Així, si hom inicia una frase amb uns termes com *La seva actitud, entre uns principis tradicionals propis del seu medi familiar...*, hem d'esperar que a continuació ens indiquin els elements que constitueixen l'altre extrem de l'actitud d'aquell de qui ens parlen, i que hom faci precedir la seva expressió justament per la conjunció *i*, que és el correlatiu de *entre*, com per exemple *...i un desig de renovació...*, sense que la seva omisió sigui justificada per la complexitat del primer terme correlatiu ni per cap altra explicació que s'hi pugui afegir.

Albert Jané